

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 63 TFUE, regulujący swobodny przepływ kapitału i płatności, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on zakres stosowania dokonanie potrącenia w relacjach z instytucją bankową, w ramach którego spółka handlowa będąca dłużnikiem banku wykonuje swoje zobowiązania poprzez potrącenie wzajemnych określonych co do wysokości, pieniężnych i wymagalnych wierzytelności, które przysługują jej wobec tego banku?
- 2) Czy art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zmiana warunków skuteczności już dokonanych zgodnie z prawem potrąceń między spółką handlową a instytucją bankową, w ramach której to zmiany uznaje się za bezskuteczne już dokonane potrącenia – na podstawie nowych warunków mających retroaktywne zastosowanie do dokonanych już potrąceń – stanowi przeszkodę określoną w art. 63 ust. 1 TFUE, jeśli skutkuje ograniczeniem możliwości wykonania zobowiązań wobec innych spółek, których akcje lub udziały lub obligacje posiadają podmioty z innych państw członkowskich Unii Europejskiej?
- 3) Czy art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on krajowe uregulowanie, na mocy którego dokonuje się retroaktywnej zmiany warunków skuteczności już dokonanych zgodnie z prawem potrąceń między spółką handlową a instytucją bankową, określając jako bezskuteczne dokonane potrącenia, na podstawie nowych warunków mających retroaktywne zastosowanie do tych dokonanych już potrąceń?
- 4) Czy art. 4 ust. 2 lit. a) i art. 26, 27, 114 i 115 TFUE, regulujące jednolity rynek wewnętrzny Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one krajowe uregulowanie – na mocy którego dokonuje się retroaktywnej zmiany warunków skuteczności już dokonanych zgodnie z prawem potrąceń między spółką handlową a instytucją bankową w państwie członkowskim, określając jako bezskuteczne dokonane potrącenia, na podstawie nowych warunków mających retroaktywne zastosowanie do tych dokonanych już potrąceń – również w wypadkach, gdy stosunki prawne rozwijają się wyłącznie między podmiotami z jednego państwa i tak można je zakwalifikować, czyli jako stosunki wewnętrzne, bez bezpośredniego transgranicznego związku z rynkiem wewnętrznym Unii Europejskiej?
- 5) Czy art. 2 w związku z art. 19 ust. 1 TUE i art. 47 akapit pierwszy i drugi [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one przyjęcie krajowego uregulowania, które zmienia warunki skutecznego dokonywania potrąceń w relacjach z instytucją bankową, określając wyraźną moc wsteczną nowych warunków i uznając za bezskuteczne potrącenia dokonane zgodnie z prawem w minionym okresie – w sytuacji, w której toczy się postępowanie sądowe dotyczące upadłości instytucji bankowej w danym państwie członkowskim i toczą się postępowania sądowe dotyczące uznania za bezskuteczne dokonanych w stosunku do banku potrąceń – w odniesieniu do których w chwili ich dokonania miały zastosowanie inne reguły prawne?
- 6) Czy zasadę pewności prawa, jako ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza ona krajowe uregulowanie, które zmienia warunki skutecznego dokonywania potrąceń w relacjach z instytucją bankową, określając wyraźną moc wsteczną nowych warunków i uznając za bezskuteczne potrącenia dokonane zgodnie z prawem w minionym okresie – w sytuacji, w której toczy się postępowanie sądowe dotyczące upadłości instytucji bankowej w danym państwie członkowskim i toczą się postępowania sądowe dotyczące uznania za bezskuteczne dokonanych w stosunku do banku potrąceń – w odniesieniu do których w chwili ich dokonania miały zastosowanie inne reguły prawne?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia)
w dniu 23 kwietnia 2021 r. – A / B**

(Sprawa C-262/21 PPU)

(2021/C 252/21)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: A

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: B

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 pkt 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (zwane dalej „rozporządzeniem Bruksela IIa”), dotyczący bezprawnego uprowadzenia dziecka, należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której jedno z rodziców, bez zgody drugiego rodzica, uprowadza dziecko z państwa zamieszkania do innego państwa członkowskiego, które jest państwem odpowiedzialnym na podstawie decyzji o przekazaniu podjętej przez właściwy organ zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013⁽²⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem Dublin III”), odpowiada takiej kwalifikacji?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 2 pkt 11 rozporządzenia Bruksela IIa, dotyczący bezprawnego zatrzymania, należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której sąd państwa miejsca zamieszkania dziecka uchylił decyzję właściwego organu o przekazaniu akt sprawy, lecz w której dziecko, którego powrót został zarządzony, nie posiada już ważnego zezwolenia na pobyt w państwie miejsca zamieszkania, ani prawa wjazdu lub pobytu w odnośnym państwie, odpowiada takiej kwalifikacji?
- 3) Czy jeżeli w świetle odpowiedzi na pytanie pierwsze lub drugie rozporządzenie Bruksela IIa należy interpretować w ten sposób, że dziecko zostało bezprawnie uprowadzone lub zatrzymane i w związku z tym powinno zostać przekazane do państwa zamieszkania, art. 13 akapit pierwszy lit. b) konwencji haskiej z 1980 r. należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie powrotowi dziecka:
  - i) ze względu na istnienie poważnego ryzyka w rozumieniu tego przepisu, że powrót niemowlęcia pozostającego pod osobistą opieką matki, gdyby nastąpił bez opieki, naraziłby je na szkodę fizyczną lub psychiczną albo w jakikolwiek inny sposób postawiłby je w niekorzystnej sytuacji; albo
  - ii) ze względu na to, że dziecko zostałoby przejęte w państwie miejsca zamieszkania i umieszczone w placówce socjalnej albo samo, albo z matką, co wskazywałoby na istnienie poważnego ryzyka w rozumieniu tego przepisu, że powrót dziecka naraziłby je na niebezpieczeństwo fizyczne lub psychiczne albo w inny sposób postawiłby je w niekorzystnej sytuacji; albo też
  - iii) ze względu na to, że dziecko bez ważnego zezwolenia na pobyt znalazłoby się w niekorzystnej sytuacji w rozumieniu tego przepisu?
- 4) Czy jeżeli w świetle odpowiedzi na pytanie trzecie podstawy odmowy określone w art. 13 ust. 1 lit. b) konwencji haskiej z 1980 r. można interpretować w ten sposób, że istnieje poważne ryzyko, iż powrót dziecka naraziłby je na szkodę fizyczną lub psychiczną albo w inny sposób postawiłby je w niekorzystnej sytuacji, art. 11 ust. 4 rozporządzenia Bruksela IIa w związku z pojęciem najlepszego interesu dziecka, o którym mowa w art. 24 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz w owym rozporządzeniu, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy ani dziecko, ani matka nie posiadają ważnego zezwolenia na pobyt w państwie zamieszkania dziecka i w związku z tym nie mają prawa wjazdu ani pobytu w tym państwie, państwo zamieszkania dziecka musi podjąć stosowne działania w celu zapewnienia legalnego pobytu dziecka i matki w odnośnym państwie członkowskim? Jeżeli na państwie miejsca zamieszkania dziecka spoczywa taki obowiązek, to czy zasadę wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi należy interpretować w ten sposób, że państwo wydające dziecko może zgodnie z tą zasadą zakładać, że państwo miejsca zamieszkania dziecka wywiąże się z tych obowiązków, czy też najlepszy interes dziecka wymaga, aby władze państwa zamieszkania dostarczyły informacji na temat konkretnych działań, które zostały lub zostaną podjęte w celu ochrony dziecka, tak aby państwo członkowskie wydające dziecko mogło ocenić w szczególności, czy działania te są stosowne w świetle najlepszego interesu dziecka?
- 5) Czy w przypadku, gdy na państwie miejsca zamieszkania dziecka nie spoczywa obowiązek podjęcia stosownych działań, o którym mowa w pytaniu czwartym, art. 20 konwencji haskiej z 1980 r. w świetle art. 24 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w sytuacjach, o których mowa w trzecim pytaniu prejudycjalnym, pkt i)-iii), należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie powrotowi dziecka z tego względu, iż powrót dziecka w rozumieniu tego przepisu mógłby zostać uznany za sprzeczny z podstawowymi zasadami ochrony praw człowieka i podstawowych wolności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003 L 338, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180, s. 31).